

# VERONIKA A SENIORSKÁ RODEO

Čtvrtek, 19 listopad 2020

Bylo

mi něco kolem dvaceti let, v profesním i soukromém životě se mi velmi dařilo, a já, laička na nově vzniklé a zručnosti, jsem se rozhodla splatit dluh společnosti. Přihlásila jsem se jako dobrovolnice do pečovatelství domu pro psychicky nemocné seniory. Docházela jsem tam jednou týdně, odpoledne, se seniory hrávala společenskou deskovou hru, a pak na procházku s nimi chodila na procházky do nedalekého parku. V pátek jsem doprovázela do kostela, pádně jsem našla jinou společnou aktivitu.

Akoliv staroukování byli často pod dývkami lásky, některým nemoc zatemnila mozek a zub času se podepsal na jejich fyzických schránkách, bylo po něm zřejmě, že ve své době to byli statní chlapi a nezáměrná na vysokých křídlech pozicích. Přijeli jedinou procházku v parku se milými pářičky za hlasitějším rozhovorem jako radioaktivní - živí po válce Chernobylu.

Zbyl, páté

editel mezinárodního hutního závodu, za bojového pokřiku obsadil pskovitě a vydal jenom holičkám zabavil kyblíčky i lopatky.

Spytihněv,

světo času majitel pivovaru, obkláčil skupinu vystrašených jiskřivých prvních stupňů zřeknutí - koly, kteří se po kole sjížděli v parku ovocným pitím a zmrzlinou, a udělal jim hlasitou přednášku o škodlivosti alkoholismu. Nevím, nakolik vážně brali zmateného pářička v kostkovaném bažnicích a s vytahanými teplými, ale dle jejich vzájemně tuším, že se dodnes alkoholu ani nedotkli.

Zdeněk,

keř mohl jen jednu nohu, se snažil udělat ze svého invalidního vozíku turbo vozidlo a za pomoci druhých nohou a kusu klacku se vehementně držel od lavičky, aby mi ujel do blízkého křoví.

No, a Květo,

tehdejší vysoký úřadník z armády, to celá díla z kůlny dětského hradu, kde si ve větině vybudoval bunkr, větně zřídil náčelníka zřeknutí, a za pokřiku něčím nedostanou, vyplašil všechny děti v okruhu 5 km.

Ano, každé odpoledne s nimi mi dalo zabrat, a dodnes

nesměrně obdivuji všechny zdravotní sestry a pečovatelské, které s nimi pracovaly osm a více hodin denně.

Jednoho dne, kdy bylo jim jasně krájsně poasí - a chlapi

byli obdivuhodně hodní, odhlasovali si navzájemně cukřiny. Protože mi bylo jasné, že v pečovatelství domů jsou jim tyto radosti odepřeny, rozhodla jsem se jim zřeknutí dopřít. Usedli jsme do nedalekého tůlně cukřiny a oni si objednávali o sto jest. Kávičky se jílehačkou, mlátně koktejly, chlebačky v jeho druhu, zřeknutí, dorty a nappávali se tak, až jsem se obávala, že jejich pláň neudrží - a stávkou

zanechaj- v cukr- v 1/2raznou pachovou stopu.

Jak jim tak rozja- en- m z- ily o- ka a veselost- se jim  
t- sly vr- s- it- brady, rozn- n- le jsem se usm- vala, a rozhodla se radovat s  
nimi. Sle- na serv- rka kolem n- s b- hala jako v- elka v jetelov- m poli, proto- e  
na- je skupina slibovala bohatou tr- bu. Kdy- u- m- li dost, po- dala jsem o - et s  
t- m, - e si to bude platit ka- d- 1/2 zvl- i- . Tu se sta- e- kov- na m- plni o- ek- v- n-  
zad- vali a - ekali, a- vyt- hnu pen- - enku.

A- tedy mi to do- ilo!

Vzhledem k tomu, - e byli zbaveni sv- pr- jvnosti, nikdo z  
nich nem- l pen- ze! Tak jsem tedy nechala v cukr- v m- j m- s- - n- rozpo- et na  
j- dlo, a p- mi odchodu jsem se je- it- pra- ily hlavou do z- rubn- dve- -, aby se mi  
rozsv- tilo.

Tolik k onomu seniorsk- mu rodeu....VERONIKA